

جریان استیضاح غیر منتظره خود در مجلس شورا را نتیجه تبانی سردار فاخر حکمت رئیس مجلس دانسته، و می‌گوید ترجیح داد، به حالت قهر از مجلس بیرون بیاید و استعفايش را به شاه بدهد. (ص ۲۳۹) به نظر او علی‌امینی با تمامی زمینه‌سازی‌های داخلی و خارجی آماده بود تا بنا بر نامه‌ای که داشت به صورتی «اعلیحضرت را از جا بکند یا اختیاراشن را به کلی از بین ببرد»، تنها قتل کشدی باعث توقف جریان حامی او شده و امینی بعداً مجبور به استعفا شد. (ص ۲۴۲) متأسفانه شریف امامی دوره بسیار متلاطم و پر تنش نخست‌وزیری خود را که توأم با نظر نامساعد دولت امریکا و کندی به ایران بود به حد کافی به بحث نمی‌گذارد. به نظر من، دوره نخست‌وزیری شریف امامی در این زمینه بسیار غنی است. رشته خاطرات شریف امامی با قضیه سقوط علی‌امینی بریده می‌شود. چرا که مسائل مربوط به دوره صدارت اسدالله علم ربط چندانی به او پیدا نمی‌کند (ص ۲۴۳). اما او چند موضوع متنوع دیگر را در پاسخ به سوالات مصاحبه کننده مطرح می‌کند. وی روشن انتخاب دولت‌ها و وزیران در ادوار مختلف را بررسی کرده و انتقاداتی به رویه‌های معمول وارد می‌کند. به نظر وی نخست وزیران وزرایی را به شاه معرفی و در صورت تأیید او اسامی آنها را اعلام می‌کردند. اما هیچ نخست‌وزیری با برنامه مشخصی جلو نمی‌آمد. طرف مجبور بود ظرف ۲۴ ساعت وزرایش را انتخاب بعد بنشیند و برنامه‌ای تهیه کند. برخی از وزارتخانه‌ها نیز به طور مستقیم در اختیار شاه بود (ص ۲۴۴-۵). وی درباره هویدا داوری شدیدتری دارد. چرا که در دوره او بر خلاف سابق، وزرای جنگ، وزیر خارجه و... در تماس مستقیم با شاه بودند و این کار صحیح نبود (ص ۲۴۹). وی به اختلافات خود با شاه به ویژه بر سر بودجه نظامی در بودجه کل کشور در سال ۱۳۳۹، و این که عاقبت در برابر خواسته شاه تسلیم نشد اشاره می‌کند. (ص ۲۵۳-۴). به نظر او شخص شاه هم در این باره تفصیل داشت. او تمایلی به تفویض اختیارات به ویژه در زمینه سیاست خارجه و امور نظامی نداشت (ص ۲۵۹). البته او بعداً از شاه شنید که شاه به هیچ کس اعتماد ندارد و لذا خودش تمامی کارهای مهم را تحت نظر می‌گیرد (ص ۲۶۰). به گفته شریف امامی در این اواخر کار به جایی رسیده بود که دیگر هیچ کس را قبول نداشت و نظر خود را صائب‌تر از بقیه می‌نداشت. در عین حال کنترلش بر امور کم شده و به تدریج از بین رفت (ص ۱-۲۶۰).

خاطرات شریف امامی در اینجا به پایان می‌رسد. اما لاجوردی در پیوست شماره ۴ کتاب خلاصه‌ای از گفتگوهای جداگانه خود با شریف امامی بر سر میز ناهار درباره چند موضوع مهم را نیز آورده است. موضوع اول اظهارات شریف امامی درباره جریان قراماسونری در ایران است که وی از آن دفاع کرده و ورود خود به تشکیلات مزبور را در اوایل ۱۳۴۰ ذکر می‌کند. وی تأکید می‌کند قراماسون‌ها بیشتر از وی استفاده کرده‌اند تا وی از آن جریان (ص ۴-۲۸۲). موضوع دیگر، درباره